

Една сутринъ пѣтелтъ пропѣ по-рано отъ други пѣтъ. Скоро слънцето изгрѣ, голѣмо и свѣтло. Литнаха чучулигитѣ надъ полето. Пчелицитѣ напустнаха кошеритѣ. Мравкитѣ запълзѣха край дънеритѣ на дървесата. Цвѣттята въ градината на дѣда Йвана изправиха челца.

По едно време се чу високъ разговоръ между цвѣттята. Пѣтелтъ се възкачи на едно дърво въ птичия дворъ и се услъша. Скворецътъ надникна отъ кѣшичката си и викна:

— Какъвъ е този шумъ още тъй рано?

— Излѣзъ да чуешъ какъ се каратъ цвѣттята и зеленчуцитѣ, — избрѣмча една пчелица край него.

— Кой прѣвъ започна?

— Кой? Кой? — запитаха цвѣттята.

— Като че ли бѣше Рѣпата.

Лилята се събуди рано, протегна се и удари листата на Рѣпата.

А Рѣпата не бѣше добре спала. Една къртица цѣла нощъ

тършуваше изъ коренитѣ ѝ. Тя извика:

— Умразнице, само ти искашъ да се перчишъ? Я се прибери!

Карамфилтъ се обади:

— Мълчи, Рѣпо! И другитѣ иматъ право да живѣятъ!... Пъкъ на насъ никакъ не ни е приятно твоето съседство. Тѣй лошо миришешъ!...

— Какви сѣ тѣзи обиди, — рече Мерудийката.

— Охо, и ти ли се обаждашъ, Мерудийке! Ти пъкъ какво ли струвашъ!

Морковътъ викна:

— Кой смѣе да закача Мерудийката. Тя сама струва колкото всички цвѣття заедно!

— Я гледай какъ я защитава! Баремъ да е нѣкоя хубавица! — изсмѣ се Вѣрбинката.

Лукътъ се разсърди:

— Какво сте се закарали! Кому сте нужни вий, цвѣттята?

— Хи-хи-хи! — засмѣха се цвѣттята. — Кой ли поглежда зеленчуцитѣ?